

Z M. Vrbky.

Co se mno-ho sta - rá - me, co mno-ho
By chom vše-cek svět mě - li, u - mří - ti

my - slí - me? mo - sí - me: mat-ky i ot-co - vé,
kde sú se po-dě - li,

ta - ké i sy - no - vé, vši-ckni na-ši ro - di - čo-
kte - ří pr - vé ži - li? Vši-ckni u-mří - ti mo - se-

vé,
li.

Co se mnoho staráme,
co mnoho myslíme?
Bychom všecek svět měli,
umřítí mosíme:
Mátky i otcové,
také i synové,
všickni naši rodičové,
kde sú se poděli
kteří prvé byli?
Všickni umřítí moseli.

Ten cíl jest uložený
člověku každému,
pánu i poddanému,
císaři jasnému:
kdo v světě jest koli,
starý nebo mladý,
však mosí umřítí každý,
žádného důstojnost,
neb veliká hodnost,
z toho rádu nevysadí.

By všech lidí zmorila,
o to se smrt snaží,
nic dlouhé panování,
nic mladost neváží.
Dobře sobě radí,
kdo se strójí z mládí
k tomu cíli vandrovati:
neb nevíme jistě,
kdy, na kterém místě,
smrt strašlivá nás zachvátí

Ej, pokudž čas milosti
v světě tomto máme,
na pokání se dejme
a k Bohu zvořejme:
Rač, Pane Bože náš,
sám varovati nás,
od všeho zlého v tento čas:
smiľuj se nad nami,
odpuť naše viny,
pro Tvé svaté zaslíbení.